

בבית המשפט העליון

רע"א 3832/11

לפני: כבוד המשנה לנשיאה א' ריבלין

המבקש: אמיר פישביין

נגד

המשיב: אילן בומבך

בקשת רשות ערעור על פסק-דין של בית-המשפט המחוזי
בתל-אביב-יפו מיום 11.4.11 בע"א 14716-04-10 שניתן
על-ידי כבוד השופטת ר' לבהר-רון

בשם המבקש: עו"ד יואב פרוכטמן; עו"ד אלעד ברדוגו

בשם המשיב: עו"ד יריב רונן

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (כב' השופטת ר' לבהר שרון) בערעור על פסק דינו של בית משפט השלום (כב' השופטת ר' ניב).

המשיב, עו"ד אילן בומבך (להלן: המשיב) התמודד לתפקיד יושב ראש לשכת עורכי הדין בבחירות לראשות הלשכה שנערכו בשנת 2007. מספר ימים לפני הסבב השני של הבחירות שלח המבקש, עו"ד אילן פישביין (להלן: המבקש) מכתב לראש הלשכה דאז, עו"ד שלמה כהן. המכתב מעלה טענות לפיהן מינה המשיב עורכי דין חסרי ניסיון כבוררים, בתמורה לעזרתם בקמפיין הבחירות שלו. המבקש ציין במכתב כי הוא מאשר להפיצו לקהל הרחב. המכתב אכן הופץ לציבור עורכי הדין בדואר האלקטרוני ובאינטרנט.

2. המשיב תבע את המבקש בבית משפט השלום וטען כי המכתב וכל האמור בו מהווים הוצאת דיבה ולשון הרע לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965. בית משפט השלום קיבל את הטענה כי האמור במכתב עולה כדי לשון הרע כלפי המשיב. בית המשפט דחה, מנגד, את טענות ההגנה של המבקש. באשר לגובה הפיצוי פסק בית משפט השלום כי לא הוכח קשר סיבתי בין המכתב לבין ההפסד בבחירות לראשות הלשכה, ועל כן נפסק כי לא נגרם למשיב נזק ממון. לנוכח קביעה זו סבר בית משפט השלום כי ביכולתו לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק בלבד, לפי סעיף 7א(ב) לחוק איסור לשון הרע. על כן פסק בית המשפט למשיב פיצויים בסך 50,000 ש"ח, כגובה המרבי שמאפשר סעיף 7א(ב).

3. בערעור שהגיש המשיב על פסק הדין קיבל בית המשפט המחוזי את טענת המשיב כי סכום הפיצוי שנפסק נמוך מדי. נפסק כי המשיב אמנם לא הצביע על קיומו של נזק מיוחד בעקבות הפרסום אולם הוא הוכיח כי נגרם לו נזק בלתי ממוני. בית המשפט ציין כי הפיצוי ללא הוכחת נזק שמור למקרים שבהם אין בידי התובע להוכיח כל נזק שהוא. במקרים בהם הוכח נזק בלתי ממוני, לעומת זאת, אין בית המשפט כפוף לתקרה של סעיף 7א(ב). לאור זאת סבר בית המשפט המחוזי כי לא היה מקום להסתפק בפיצוי הסטטוטורי של סעיף 7א(ב), ולכן העמיד את סכום הפיצוי על 150,000 ש"ח.

4. עתה טוען המבקש כי פסק דינו של בית המשפט קמא שגוי, וכי מין הראוי שנקיים בו דיון מחודש, ב"גלגול שלישי". לטענתו של המבקש, לפסק הדין השלכות מרחיקות לכת, החורגות מעניינם של הצדדים. לשיטתו, תוצאת פסק הדין היא כי כאשר טוען התובע באופן סתמי כי נפגע שמו הטוב יהיה חייב בית המשפט – אם עולים הדברים כדי לשון הרע – לפסוק פיצוי גבוה מהמגבלה של סעיף 7א(ב). כך, לשיטתו של המבקש, ירוקן סעיף 7א(ב) מתוכן. בנוסף מציין המבקש נסיבות שונות אשר היו צריכות להביא את בית המשפט להפחתת הפיצוי במקרה זה, לגישתו, וביניהן העובדה כי לפני פרסומו של המכתב היו הטענות המובאות בו ידועות לציבור הרחב, והטענה כי האמין שהפרסום אמיתי.

המשיב גורס כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי מיישם את החוק ואת ההלכות הנוגעות לפיצוי בלתי ממוני ואינו קובע דבר החורג מעניינם של הצדדים. יתר הטענות בבקשה הן טענות פרטניות, אשר אין מקום לקיים בהן דיון שלישי, כך נטען. לפיכך טוען המשיב כי יש לדחות את הבקשה.

5. דין הבקשה להידחות. על אף הניסיון להציג את הבקשה כבעלת חשיבות ציבורית – מדובר במחלוקת הנוגעת לצדדים הישירים לערעור בלבד. בית המשפט קמא מצא כי המשיב הוכיח נזק בלתי ממוני. הערכת גובה הנזק נעשתה על בסיס יישום החקיקה וההלכות הקיימות לעניין פיצויים בגין לשון הרע. ואכן, בעוד שסעיף 7א(ב) לחוק איסור לשון הרע קובע רף עליון לפיצוי במקרה שבו לא הוכח כל נזק – אין הוא מגביל את הפיצוי בגין נזק בלתי ממוני. הנזק הבלתי ממוני הוא נזק כללי, אשר מחושב על דרך האומדן ועל הערכה של בית המשפט (ראו למשל רע"א 4740/00 אמר נ' יוסף, פ"ד נה(5) 510, 524 (2001); ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי, בפס' 50 (טרם פורסם, 04.08.2008)). חישוב גובה הנזק נעשה על-ידי בית המשפט המחוזי לפי שיקול דעתו, והוא מבוסס על כתב התביעה ועל תצהיר מטעם המשיב ובהתאם לשיקול דעתו. אין מקום לדון בעניין בערכאה שלישית או להתערב בשיקול דעת זה. אשר ליתר טענות המבקש – מדובר בטענות פרטניות שמקומן היה במסגרת ההליכים בשתי הערכאות דלמטה.

אשר על כן, הבקשה נדחת. המבקש ישא בהוצאות ובשכר טרחת המשיב בסך 10,000 ש"ח.

ניתנה היום, כ"ג בטבת התשע"ב (18.1.2012).

המשנה-לנשיאה